

Kal Diye

– Sebahat · 23 Eylül 2012

Şimdi cam kırığı bastığım
Kan tutar bilincimi
Derin bir uykudan uyanır ölüm
Şah damardan girer içeri
Dağılır mahlûkat
Kül rengi olur mavi

Nasıl da teğet geçer yaşam
İlla ki baharında bir hayatın
Ne vakit ağzıma bir lokma atsam
Sana düşer aklım, elim, kalbim
Tabiat vazgeçer yeşermekten
Toprak yarıldığı zaman

Çıkarıp ruhunu
Boynu bükük bedeninden
Öperek gökyüzünü en mavisinden
Vakit geldi gitmeliyim derken
Yeryüzü baştan sona toza bulanır
Güneş batıdan doğduğu zaman

Lokmana kırgınım anne
Çareyi düşürdüğü için elinden
Daha sıkı tutmalıydı daha itinalı
Geçerken Ceyhan ırmağını
Rüzgâr biraz geç kalabilirdi
Sayfalar açıldığı zaman

Bir yanım tutsak, Alev bir yanım
Bir elimde ölüm diğerinde meskaline
En fazla yirmi damla dolaşırken kanında
Kollarım anne kollarım diyorum
Neden arkadan sıkıca bağlı
Sura üfledikleri zaman

Senin yerine ölmeliyim
Tercümesi imkânsız bir dilde
Senin yerine ölmeliyim dedim
Alnına ölümsüzlük çizerek
Iskartaya ayırdım kendimi
Kıyametle yer deđiřtiđim zaman

Kaç hücre kaldı beyinde
Tümörün sarmadığı
Gülüřüne çizerken güneři ve ayı
Hatta kâinatı
En fazla yüzün islenirdi
İkimizin yerine öldüğüm zaman

Ve cennet yaklaştırılır dimağına
Ayakların düşer o ışıklı yola
Melekler kapı açar ardı ardına
Bir sabah dünyayı unutursun
Hala kalbimdeyken
Nasıl cehennemde olursun